

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR.5408
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 01.10.2012
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE: FLORESCU CRISTINA MARIA
GREFIER: CONSTANTIN DOINA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității**, în contradictoriu cu pârâtul **Chiriac Nicu**, având ca obiect acțiune în constatare.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității prin consilier juridic [REDACTED] lipsind pârâtul Chiriac Nicu.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că reclamantul a depus prin serviciul registratură la data de 10.09.2012 un set de înscrisuri reprezentând Avizul Direcției juridice nr.DJ 101/20.02.2012 și Extrasul procesului verbal nr.18 al ședinței Colegiului din data de 13.03.2012.

Reclamantul, prin consilier juridic depune la dosar dovada comunicării către pârât a înscrisurilor depuse a dosar.

Curtea acordă cuvântul pe probe.

Reclamantul prin consilier juridic solicită proba cu înscrisurile depuse la dosar.

În ce privește probele solicitate de pârât, arată că nu se opune probei cu înscrisuri. Se opune probei cu interogatoriu și solicită respingerea probei ca nefiind utilă cauzei întrucât întrebările se referă la legislație iar punctul de vedere al CNSAS îl reprezintă Nota de constatare.

Curtea, după deliberare, apreciază ca fiind utilă, pertinentă și concludentă proba cu înscrisuri și o admite pentru ambele părți.

Respinge ca nefiind utilă soluționării cauzei proba cu interogatoriu solicitată de pârât având în vedere aspectele ce se doresc a fi probate rezultate din întrebările pe care le-a formulat, apreciind ca fiind suficiente înscrisurile depuse la dosar.

Curtea acordă cuvântul pe excepțiile invocate de pârât prin întâmpinare, excepția de nelegalitate a prevederilor art.34 al.3 din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS precum și excepția de neconstituționalitate.

Reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității prin consilier juridic, pentru considerentele din punctul de vedere al CNSAS depus la dosar, solicită respingerea excepției de nelegalitate ca neîntemeiată.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate, aceasta este admisibilă în parte numai cu referire la art.2 lit.a, 7,8,9 și 11 din O.U.G.nr.24/2008.

Pe fond, solicită admiterea acțiunii în constatarea existenței calității de lucrător al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul Chiriac Nicu, având în vedere că din probatoriul administrat în cauză sunt asigurate condițiile impuse de legiuitor prin art.2 lit.a din O.U.G.nr.24/2008.

Curtea, în temeiul art.150 Cod procedură civilă declară închise dezbaterile și reține cauza spre soluționare.

CURTEA

Deliberând, constata:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 2927/2/2012, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâțul Chiriac Nicu a solicitat instanței să aprecieze asupra calității de lucrător al Securității în ceea ce îl privește pe pârâțul CHIRIAC Nicu, născut la data de 18.11.1955 în Calafat, județul Dolj, fiul lui Toma și Mândița, domiciliat în municipiul Bacău, [redacted], județul Bacău.

Motivele acțiunii sunt, în esență, următoarele:

În fapt, prin cererea nr. P 1205/09/11.06.2009 adresată C.N.S.A.S. de domnul [redacted], se solicita verificarea, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității, pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului la care petentul a avut acces în temeiul art. 1 alin. 7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008. Astfel, în dosarul I 235032 solicitat în temeiul legii de către domnul [redacted], pârâțul figurează în voi. 7. f. 44. Ținând cont de prevederile art. 1 alin. 7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, cererea formulată este legală.

Reclamanta arată că, așa după cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatare nr. DI/1/272/14.02.2012, precum și al înscrisurilor atașate acțiunii, pârâțul, având gradul de căpitan în cadrul Inspectoratului Județean de Securitate Bacău, Serviciul 1, a participat activ la urmărirea unei persoane, fost condamnat la 5 ani închisoare în 1948 pentru activitate legionară. În esență, reclamanta susține că paratul a propus avertizarea numiților A.I. și D.P., iar în urma aprobării propunerii, respectivii au fost avertizați la data de 16.01.1989 și la data de 19.01.1989. În dosarul I 2822 paratul a propus urmărirea prin mapă de verificare a unei persoane semnalate că denigrează politica partidului în discuțiile purtate cu persoane din anturajul său. Propunerile au fost realizate, astfel după cum rezultă din documentația care se regăsește la dosarul I 2822. Totodată, învederează reclamanta că și în cazul numitei P.E. pârâțul a considerat că trebuie deschisă mapă de verificare, în cadrul căreia respectiva va fi pusă în filaj și îi vor fi interceptate atât convorbirile telefonice, cât și corespondența.

În concluzie, reclamanta opinează că activitățile desfășurate de către pârâțul CHIRIAC Nicu, în calitate de angajat al fostei Securități, au îngădit următoarele drepturi și libertăți fundamentale recunoscute și garantate de legislație în vigoare la acea dată:

- dreptul la secretul corespondenței, viață privată (art. 33 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice);
- dreptul la libertatea de exprimare (art. 28 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice).

În drept, art. 1 alin. 7, art. 2 lit. a), art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1 ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea 293/2008, coroborate cu

art. 27 alin. 1 și alin. 5, art. 35 alin. 5 lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și dispozițiile articolului 112 al Codului de Procedură Civilă.

Prin întâmpinare, pârâtul a solicitat respingerea cererii reclamantului, atât pe excepție, cât și pe fond, ca netemeinică și nefondată.

În motivarea întâmpinării, pârâtul invocă:

- Excepția lipsei calității procesuale pasive

În conformitate cu CONSTITUȚIA REPUBLICII POPULARE ROMANE, apoi a CONSTITUȚIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMANE, cu legea APĂRĂRII NAȚIONALE, și celelalte legi în vigoare, pârâtul arată că a avut calitatea de ofițer în cadrul FORȚELOR ARMATE ale țării, organizate legal, desfășurând activități reglementate, conform sistemului constituțional și social de la acea dată.

Atribuțiunile de serviciu au rezultat din lege și ordinele militare primite conform regulamentelor în vigoare la acea dată și au fost efectuate pentru aplicarea legii și nu în nume personal.

Arată că nu a comis fapte care să constituie abateri disciplinare sau încălcări ale legii și cu atât mai evident fapte ilegale care să afecteze pretensele drepturi invocate în acțiune, ori care să determine condamnări penale sau alte privări de libertate.

Neexercitând în nume propriu sarcinile de serviciu stabilite de sistemul legislativ și de apărare din Republica Socialistă România ca stat suveran arată paratului că nu poate fi răspunzător de acuze colective și nu are calitate procesuală pasivă.

- Excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, cu motivarea că:

Arată pârâtul că nu a avut nici un raport juridic sau de muncă cu reclamantul.

Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității nu este afectat în nici un fel în prezenta cauză, atâta timp cât pârâtul nu i-a încălcat nici un drept.

Arată că reclamanta încalcă deja principiile constituționale prevăzute de art.1. al 1 și 3 din CONSTITUȚIA în vigoare, art. 14 din CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE, care interzice discriminarea, dar și ale OG 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, modificată prin legea 48/2002, OG77/2003, legea 27/2004, legea 324/2006.

Mai arată pârâtul că prin acțiunea reclamantului îi sunt afectate imaginea, onoarea și demnitatea, punându-i-se în sarcină forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru apartenența la serviciile de informații ale Statului Suveran, fără vinovăție și fără existența comiterii vreunei fapte penale conform legislației de la acea dată și chiar a legislației actuale.

Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității nu este nominalizat în Constituție în categoria instituțiilor reglementate constituțional, deși ACTIVITATEA sa are atât caracter administrativ cât și caracter jurisdicțional, preluând sarcini juridice de acuzator specifice Ministerului Public, aspect ce încalcă și legea noastră fundamentală CONSTITUȚIA.

Mai arată că reclamantul Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității, se subroga nepermis și în atribuțiunile Avocatului Poporului.

Subrogarea CNSAS în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor, sale legitime este imorală și contrară statului de drept.

CNSAS nu trebuia să fie abilitat prin lege să introducă acțiuni în justiție pentru constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, acest drept trebuind să aparțină exclusiv cetățeanului care se consideră vătămat ca urmare a eventualelor acțiuni abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate, singurul în măsuri să aprecieze asupra prejudiciilor suferite.

Prin introducerea unor acțiuni în constatare, CNSAS se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, garantat prin dispozițiile art. 21 alin. 1 din legea fundamentală.

Mai mult, art. 21 alin. 2 din Constituție stipulează că „Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept”.

Ori de vreme ce dispozițiile art. 8 lit. a din O.U.G. nr. 24/2008 stabilesc dreptul CNSAS de a dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, înseamnă că este privat cetățeanul de dreptul său constituțional de a se adresa liber și neîngrădit justiției, drept pe care, la libera sa apreciere poate să-l exercite sau nu.

Pentru promovarea unei astfel de acțiuni, CNSAS ar trebui să fie mandatat în acest sens, pentru fiecare caz în parte, de cetățeanul care se consideră vătămat într-un drept al său ori într-un interes legitim, potrivit dispozițiilor procesual civile referitoare la prezentarea părților în judecată.

- Invocă excepția inadmisibilității cererii reclamantului, cu următoarea motivare:

Conform prevederilor art. 5 alin. 3. din legea 554/5004 privind contenciosul administrativ, **NU POT FI ATACATE IN CONTENCIOSUL ADMINISTRATIV—ACTELE CARE PRIVESC APĂRAREA SI SECURITATEA NAȚIONALĂ.**

Pârâțul indica faptul că acele activități invocate în cererea reclamantei au fost activități reglementate cu caracter militar ce aveau ca scop apărarea și securitatea națională a țării și nu acte individuale ale paratului ca persoană fizică. Indiferent de interpretarea dată de reclamant, activitățile de tip militar, sunt supuse ordinelor și regulamentelor militare, pe o structură și o ierarhie a actelor de comandă nesupuse jurisdicției de contencios administrativ. Conform specificului militar, actele de comandament cu caracter militar presupun dreptul comandanților de a da ordine în timp de pace sau război care nu sunt supuse legii 554/2004. Prin abordarea acțiunii reclamantului se dorește imoral să se inducă ideea prezumției totale și permanente de vinovăție colectivă, contrară dispozițiilor art. 23 alin. 1 din Constituție, aspect ce lezează demnitatea și integritatea unor persoane vinovate, nenominalizate, generic

- Invocă excepția de necompetență materială a instanței, cu motivarea:

Instanța de contencios administrativ este chemată să se pronunțe asupra unor aspecte sau fapte de natură penală, fără a avea competențe materiale de acest fel.

Calitatea de lucrător al securității trebuie raportată la acte și fapte concrete, la acțiuni reale care au suprimat sau îngădit drepturi și libertăți fundamentale, în timpul serviciului, fără drept, prin abuz sau nelegal și nu păreri sau supoziții încărcate de subiectivismul prepusilor reclamantei. Dacă aceste acuze ar fi adevărate, ele nu pot fi analizate probate, evaluate și condamnate de o instanță de contencios administrativ, ci numai de organul de urmărire penală. Paratul nu se poate apăra în fața prepusilor reclamantei, nefiindu-i permis accesul și dreptul de a se apăra în vreun fel.

- Invocă excepția necompetenței teritoriale a instanței, cu motivarea:

Fiind o cauză de contencios, conform regulilor universale de procedură, instanța competentă teritorial este cea de la domiciliul paratului. Contrar regulilor universale de procedură civilă este stabilită arbitrar și netemeinic unica instanță în

România, respectiv Curtea de Apel București - Secția Contencios Administrativ, tocmai pentru a face ineficient accesul la justiție al paraților, care pe fondul bolilor, a bătrâneții, a imposibilității de mișcare și deplasare - nu se pot prezenta pentru a se apăra. Este îngrădit în mod conștient și deliberat dreptul persoanei verificate privind accesul la justiție, posibilitatea de a fi judecată de o instanță din apropierea domiciliului sau, independentă și imparțială, conform art. 6 al 1 din CONVENȚIE (CEDO).

Reclamantul are astfel o situație privilegiată și este protejat nepermis de mult, aspect ce echivalează cu un act autentic de discriminare privind accesul la justiție și neegalitatea în fața legii.

Nu se poate vorbi de egalitate de tratament între un parat din București și altul din Satu Mare, Botoșani, Suceava, Bistrița sau Baia Mare, etc. căruia i se asigură accesul „liber”, la justiție după ce parcurge 700-800 km pentru a se apăra, în condițiile vârstei înaintate, a bolilor și sistemelor de transport inaccesibile ori de nesuportat de cele mai multe ori.

- Invocă excepția de abuz de reglementare juridică, cu următoarea motivare:

Întreaga reglementare a activității CNSAS are la baza argumente care exced principiilor de drept și a logicii juridice, prin subrogarea nepermisă a reclamantei în atribuțiunile Avocatului Poporului sau ale Ministerului Public deja se încalcă statul de drept, prin acuze de vinovăție colectivă cu călcarea demnității și prestigiului unor persoane nevinovate.

Aceste abuzuri de drept încalcă pe motive politice drepturi fundamentale prevăzute de Constituție, pactele internaționale și de CEDO, de natura celor pe care fals le motivează ca le apară.

Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității, trebuie să fie doar o autoritate administrativă autonomă, fără nici un fel de atribuții jurisdicționale, ale cărui unic scop trebuie să fie acela de a permite cetățeanului să studieze anumite materiale fără a afecta capacitatea de apărare a țării ori demnitatea militarilor dintr-o perioadă sau alta.

Consiliul Național Pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie nepermis unei instanțe judecătorești, prin faptul că prepușii săi, individual sau colectiv, emit evaluări și constatări (scoase din context și subiective), care sunt de competența unor instanțe judecătorești și care produc ipso facto efecte juridice. Instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să oficializeze abuzurile prepușilor reclamantei, fără a avea un rol activ în aflarea adevărului, conform art. 129 C.p.c.

Concret, arată pârâțul, O.U.G. nr. 24/2008 abilitează CNSAS să:

- desfășoare activități de verificare a documentelor și informațiilor referitoare la o anumită persoană și, implicit, să analizeze și să stabilească forța probantă a acestora, pentru a le prezenta ulterior instanței de judecată (art. 6 alin. 1);
- întocmească note de constatare cu privire la calitatea de „lucrător al Securității” sau colaborator al acesteia (art. 7 alin. 1);
- promoveze acțiuni în constatarea calității de „lucrător al Securității” sau de colaborator al acesteia (art. 8 alin. 1 lit. a);
- participe în procese, prin Direcția juridică din subordine, pentru susținerea acțiunilor în constatare, atât în fața primei instanțe, cât și în fața celei de recurs (atribuție ce rezultă implicit din prevederile art. 8 alin. 1 lit. a, art. 11 alin. 1 și 2 etc);
- depună la dosarul cauzei copii certificate de pe documentele aflate în arhiva CNSAS (art. 11 alin. 3);

- utilizeze și alte categorii de surse, precum arhive străine sau mărturiile unor cetățeni străini (art. 15 alin. 2).

În legătură cu acest ultim aspect, arată pârâtul că trebuie observat că mărturia, respectiv declarația de martor este un act juridic, din punct de vedere al dreptului civil, și un mijloc de probă, din punct de vedere al dreptului procesual civil. Așadar, utilizând mărturiile unor cetățeni străini, CNSAS nu face altceva decât să administreze probe, pentru că este evident faptul că aceste „mărturii” trebuie consemnate în documente (declarații, memorii, note etc.) care, ulterior, pot fi folosite în fața instanțelor de judecată competente, ca mijloace probă, fără a acorda dreptul legal al omului - militar- să se poată apăra.

În concluzie, CNSAS nu este doar o autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, așa cum se acreditează în preambulul O.U.G. nr. 24/2008, ci exercită o jurisdicție specifică, în contradicție cu dispozițiile art. 126 alin. 5 din Constituția României și adoptă un verdict privind calitatea de „lucrător al Securității care implică ipso facto și vinovăția de „poliție politică”.

Prin urmare, CNSAS are competența de a stabili existența unei vinovății, în rol de „primă instanță” cu atribuții jurisdicționale propriu-zise.

Foștii lucratori ai sistemului de apărare națională din arma securitate sau servicii de informații, sunt puși în fața unei duble restricții, respectiv interzicerea unor divulgări ale identității unor persoane sau fapte - și aspectul că multe din aceste argumente sunt în continuare secrete de stat aspecte care ar antrena consecințe negative la nivel de stat sau comunități, ori ale siguranței naționale.

- Totodată, pârâtul invocă EXCEPȚIA DE NELEGALITATE a prevederilor art. 34 al 3 din Regulamentul de organizare și funcționare a CONSILIULUI NATIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII, în temeiul art. 4 din legea 554/24/004, privind contenciosul administrativ, care prevede că hotărârea judecătorească irevocabilă se publică în monitorul oficial al ROMÂNIEI, partea a III-a și se pune la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către CONSILIUL NATIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII.

Atât în OUG 24/2008, cit și în legea 293/2008 nu este prevăzută mențiunea „și se pune la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către CONSILIUL NATIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII. Aceasta mențiune adaugă la lege, motiv pentru care acest articol 37 al 3 este nelegal. Precizează că prin aplicarea acestei reglementări sunt comise în continuare abuzuri și încălcări ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, prevăzute atât de CONSTITUȚIE cit și de CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR ȘI LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE ALE OMULUI.

- De asemenea, pârâtul invocă INVOCĂ EXCEPȚIA DE NECONSTITUTIONALITATE a prevederilor;

- art unic din legea 293/2008, ale art. 1,1 art 7, art 8, art II, din OUG 24/2008, prevederi care, în aprecierea paratului, contravin -art 1 al 3 și 5, art 4 al 1 și 2, art 15 al. I și 2, art 16 al 1, 2, 3, art 20 al I și 2, art 21 alin 1, art 22 al 2, art 26 al 2, art. 29 al I și 2, art. 30 al 6 și 7, art 31 al 3, art 52 alin 1, art. 53 al I și 2, art 54 al I și 2, art 73 al 3 din Constituție și ale;

-art. 5 al I. lit. c teza a 11a, art 7 al 2, art 8 al 2, art 9 al 2, art 10 al 2, art 14, art 15 din CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE,

-art. 2 al 1 din DECLARAȚIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI.

Textele invocate contravin, în opinia paratului, prevederilor constituționale menționate. Arată că exigențele art. 116 din Constituție nu sunt respectate de către

textele de lege invocate. Se păstrează în continuare atât caracterul de organ de specialitate, autoritate administrativă autonomă, cât și cea de organ cuasi - judecătoresc, în care drepturile omului sunt în continuare afectate la nivelul unei mari părți din populația României. Schimbarea sistemelor sociale nu înseamnă și distrugerea flintei umane, a demnității umane, a drepturilor și libertăților fundamentale a oricărei persoane care nu este de acord cu o activitate reglementată în alta perioadă istorică. Scopul acestor reglementări trebuie tratat științific și istoric, iar actele reale de încălcare dovedite a libertății unor persoane, din cauze exclusive ale unor indivizi să fie tratate prin prisma reglementărilor aplicabile acelor timpuri, ținând cont de legislația și obiectivele sociale, judecați care trebuie să fie complexe, în raport cu toate reglementările internaționale.

CNSAS prin atribuțiile primare și procedurile pe care le aplică se plasează în afara Constituției și reglementărilor internaționale, deci contravine legii fundamentale. Natura juridică a CNSAS și a reglementărilor atacate ca fiind neconstituționale încalcă în continuare normele statului de drept. Înșiși utilizarea termenului de politică politică, sau exercitarea a unei permanente terori împotriva cetățenilor țării, este contrară Constituției, astfel ROMÂNIA nu mai este un stat de drept, în condițiile în care o grupare politică emite asemenea legi.

Din întregul conținut al reglementărilor invocate ca neconstituționale, lipsește orice referire la apărare națională, siguranța sau securitate socială, civică ori de altă natură.

Și înainte de 22.12.1989 erau afiliați - asociați la o altă uniune, acesta nefiind apanajul opțiunilor cadrelor militare individuale, din orice armă, ci reprezenta strategia politică de apărare a statului și nu a individului ca militar sau ca cetățean. Tot conținutul definițiilor și textelor din aceste reglementări pe care le consideră neconstituționale incită la ură și răzbunare, la sancțiuni colective de tip nazist sau antisemit, lipsind persoanele acuzate ofițeri ai ARMATEI ROMANE membrii ai Forțelor armate ale statului român, de la posibilitatea reală de a se apăra, mai ales a cadrelor militare cu atribuții de apărare a siguranței și securității statului, ca urmare a nesocotirii excepțiilor prevăzute în DECLARAȚIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI, CONVENȚIA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI, reglementări invocate în preambulul excepției.

Mai arată paratul că o asemenea abordare așa cum se găsesc în textele menționate ca fiind neconstituționale, deja creează discriminări și încălcări ale DECLARAȚIEI UNIVERSALE A DREPTURILOR OMULUI, art. 2, care prevede că „fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta declarație fără nici un fel de deosebire de opinie politică sau de orice altă opinie, origine națională sau socială, avere sau orice alte împrejurări. Art. 3 din DECLARAȚIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI, prevede că orice ființă umană are dreptul la libertate și la securitatea persoanei sale, iar art. 5 din aceeași D.U.D.O. prevăd că „nimeni nu va fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante și fiecărui om. Art. 7 din D.U.D.O. prevede că toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii, împotriva oricărei discriminări care ar viola prezenta declarație și împotriva oricărei provocări la o asemenea discriminare. Textele invocate ca neconstituționale nu țin cont de aceste dispoziții, sunt distorsionate față de principiile universale de drept, iar cu apelativul de terorist, întreaga masă a militarilor din fostele și actualele structuri militare de informații sunt considerați de facto ca vinovați. Desfășurând activități reglementate, conform sistemului constituțional și social de la acea dată, atribuțiile de serviciu au rezultat din lege și ordinele militare primite conform

regulamentelor in vigoare si au fost efectuate pentru aplicarea legii si nu in nume personal.

Neexercitând in nume propriu sarcinile de serviciu stabilite de statul suveran militarii nu pot fi răspunzători de acuze colective.

Textele invocate ca neconstitutionale, pornind de la abordări greșite si contrare Constituției, Declarației Universale a Drepturilor Omului, Convenției Europene Pentru Apărarea Drepturilor Omului si a Libertăților Fundamentale, prin instituirea CALIFICA TIVELOR DE TERRORIST ÎMPOTRIVA CETĂȚENILOR TARII, POLITIE POLITICA, etc, promovează sancțiuni si pedepse colective, discreditare publica, promovează o forma de răspundere ce este nelimitata din punct de vedere moral, juridic si politic.

Mai arata ca fie și simplul fapt de a publica in mas-media si pe Internet numele unor militari deja confirma ca măsura are caracter represiv, afectează viata de familie, personalitatea si demnitatea umana fara ca persoana sa se poată apăra in vreun fel, aspect ce echivalează cu marcarea individuala tipica holocaustului „cu steaua lui David,,.

Nu este de neglijat nici cuprinderea tuturor categoriilor profesionale sau a persoanelor ce ocupa anumite funcții, ce astfel sunt izolate, îndepartate din profesii, din funcții etc, aspect ce contravine art. 21 al 4 si art. 126 al 6 din Constituție.

Se mențin atribuțiuni ale aceluiași CNSAS atât de ancheta, cât si de apreciere juridica cu aplicarea de masuri colective si necenzurate de instanța, care afectează drepturile si libertățile omului, fără ca acesta să poată sa reacționeze sau să se apere încălcându-se prevederile art. 21.al 3 și art. 124 al.2 din Constituție.

Este încălcat principiul prezumției de nevinovăție, de onestitate, se instituie răspunderea morală si juridică colectiva, sunt catalogate fapte sau acte de apărare ale statului ca fiind infamate, incalcandu-se prevederile art.1 al.3 si 5 ,art 23 al 11 din Constituție etc. Mai arata ca toate asa-zisele incalcari prevăzute de textele contestate ca fiind neconstitutionale incalca prevederile art.5 al 1, lit c, teza a 11 a, art 7 al 2, art 8 al 2, art. 9 al 2, art. 10 al 2, art. 14, art. 15 toate din CONVENTIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI SI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE prin neluarea in considerare a opiniilor de orice fel,, prin textele invocate se incalca principiul solidarității sociale a cetățenilor statului roman, a originii sociale prevăzute de art. 4 al 1 si 2 din Constituție.

Incadrând situațiile juridice conform reglementarii contestate inseamna ca este incalcat si principiul neretroactivitatii, in sensul prevăzut si de Constituție art. 15 al. 2, ca legea acționează numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. Din abordările acestei reglementari, o parte din cetățenii ROMÂNIEI si mai ales militarii din fostele sau actualele servicii de informați, sunt condamnați din start cu apelativul de terorist impotriva cetățenilor tarii, ceea ce incalca si prevederile art. 16 al.1, al. 2, al 3.din Constituție. Egalitatea de șanse, egalitatea in fața legii cu aplicarea apelativului de terorist ccontra cetățenilor statului nu are de-a face in nici un fel cu prevederea din Constituție si celelalte reglementari europene si internaționale, de care aceste reglementari nu țin cont, încălcind si prevederile art.20 al 1 si 2 din Constituție.

Textele invocate ca neconstitutionale reprezintă o tortura psihica la adresa oricărui militar, mai ales din cadrul oricărui serviciu de informații sau de siguranta-securitate a statului, deci un tratament inuman si degradant care contravin art. 22 al. 2 din Constituție.

Apărarea ordinii publice sau a bunelor moravuri sunt atribuțiuni si funcții ale statului, acestea se exercita prin organe, structuri instituții persoane, folosind metode

si mijloace specifice reglementate ce nu pot fi încadrate ca acte de terorism împotriva cetățenilor tarii, aspect ce contravine prevederilor art. 26 al. 2 din Constituție.

Reglementările invocate încalcă dreptul la opinii, spiritul de toleranță si de respect reciproc prevăzut de art. 29 al. 1 si 2, dar in același timp incita la defăimarea tarii, la ura națională, incitate la discriminare, la violența publică, contrare bunelor moravuri, care astfel lezează demnitatea, onoarea, viața particulară si propria imagine contrar prev. art. 30 al. 6 si 7 din Constituție.

Excesul din reglementarea contestată nu poate încălca dreptul la informație, însă acest lucru nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție sau securitate națională, aspect ce contravine și prevederilor art. 31 al. 3 din Constituție.

Activitățile militare de apărare, informații si siguranța - securitate națională conduc la anumite restringeri ale unor drepturi sau libertăți. Si nu sint incalcati asa cum cere reclamanta CNSAS, aspecte care in lege incalca si prevederile art. 53 al. 1 si 2 din Constituție, iar fidelitatea fata de țară nu se tratează cu reglementari neconstituționale de genul celor contestate, in sensul ca sunt incalcate si prevederile art. 54 al. 1 si 2, precum si art. 55. din Constituție. Domeniul reglementat ce este contestat ca fiind neconstituțional nu este prevăzut in art. 73 din Constituție. Art. 37 al. 1 din Constituție, coroborat cu art. 40 al 3, care prevede ca o nouă situație care restrânge dreptul la funcții publice a persoanelor cuprinse in art. 3-5 din OUG 24/2008, excede reglementării prevăzută de art. 53 din CONSTITUȚIE.

In toată reglementarea OUG 24/2008 si Legea 293/2008, sunt restrânse subiectiv si contrar Convenției drepturi fundamentale ale unor categorii de persoane, iar proportionalitatea si eficiența juridică a CNSAS au caracter general si colectiv de sancționare a oricărui militar ce a activat in servicii de informații, siguranța, protecție sau securitate a statului, aspect ce nu este suficient pentru a justifica necesitatea unei astfel de reglementări, care indirect influențează negativ accesul la munca, la diverse funcții publice sau profesii, etc, contrar si prevederilor art. 23 din Constituție, ale art. 19-21 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Discriminarea este mai evidentă între categoria profesională de militari de la arma informații si categoria profesională de militari din celelalte arme ale sistemului de apărare națională.

OUG 24/2008 si legea 293/2008, incalca si prevederile art 19 si 25 din Pactul International cu privire la drepturile civile si politice in sensul ca prin textele declarate ca fiind neconstituționale, sunt incalcate in continuare in mod subiectiv si nejustificat drepturi politice si civile pentru militarii Forțelor Armate ale ROMÂNIEI, care au activat înainte de 1990, dreptul de a fi ales sau numit in funcții in condiții de egalitate precum si protecția împotriva discriminării pentru opiniile exprimate inclusiv cele politice.

OUG 24/2008 si legea 293/2008, incalca si condițiile stabilite prin Rezoluția Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, nr. 106/1996, textele de lege nefiind explicite, precise si necesare in aceasta forma intr-un stat de drept si democratic.

Măsurile propuse in textele OUG 24/2008 si legea 293/2008, cuprind reglementari incarcate de exces de subiectivism, generice, in care este exclusă din start prezumția de nevinovăție a militarilor Forțelor Armate, in care orice militar din serviciile de informații, siguranța, securitate, protecție sau orice denumire o avea el, este catalogat fara nici o rezerva si fara discernamint, prin preambulul reglementării ca „terorist împotriva cetățenilor țării, chestiuni care incalca sau sfidează aceleași valori ale democrației si statului de drept pe care dorește declarativ sa le protejeze.

Conținutul art. 2-4 din OUG 24/2008 modificate prin legea 293/2008, contravine si prevederilor art. 2 si 4 din CONVENȚIA nr 111/1958 a Organizației Internationale a

Muncii, privind discriminarea in domeniul forței de munca si exercitării profesiei, ale art. 12 din Convenția nr. 122/1964 a Organizației Internaționale a muncii, privind politica de ocupare a forței de munca, precum si art. 14 din partea a IV-a a CARTEI SOCIALE EUROPENE REVIZUITE, in sensul in care instituie discriminări cu privire la dreptul la munca in condiții de libera alegere a muncii, fara deosebire de opinii politice.

Textele OUG 24/2008 si legea 293/2008 se bazează pe o prezumție de vinovăție declarata oficial, colectiv, aplicata extensiv si subiectiv cu infringerea din start a dreptului de apărare- afișarea pe net sau in alte publicații, fiind făcuta din oficiu, generind oprobriu public, cu încălcarea prezumției de nevinovăție si cu înfrângerea principiilor de neretroactivitate a legii.

In preambul OUG 24/2008 si legea 293/2008, este condamnat orice cadru militar al Forțelor Armate ale României care a lucrat inainte de 1990 in servicii de informații, securitate, siguranța, protecție, etc, ca fiind terorist contra cetățenilor tarii, aspect ce nu este adevărat, deci instituie o adevărata sancțiune colectiva de calomniere si stigmatizare, umilire si înjosire colectiva, aspecte care generează o culpabilizare generala si globala, făcuta pe criterii politice, imprecis si subiectiv determinate, de persoane de cele mai multe ori dominate de spirit de vendeta ori de rea intenție sau credința, fara a fi luat in considerare DREPTUL STATULUI DE A LUA MASURI NECESARE SI DE PROTECȚIE UTILE APĂRĂRII SI SECURITĂȚII NAȚIONALE SI A APĂRĂRII DREPTURILOR COLECTIVE.

Simpla apartenența la o structura militara a unei persoane in concepția OUG 24/2008 si legea 293/2008, constituie o prezumție absoluta de vinovăție colectiva, indiferent de modul cum a acționat in serviciul ori funcția deținuta, aspect ce trebuie sa înceteze prin declararea ca neconstitutionale a celor doua reglementari, OUG 24/2008 si legea 293/2008, acestea fiind fara eficienta juridica si chiar contraproductive, nefiind necesare ori utile, fiind lipsite de rigoare normativa, nefiind suficient de clare si precise, sunt pline de ambiguități si generalități generatoare de noi încălcări ale drepturilor omului, cu încălcarea prezumției de nevinovăție, având caracter de răzbunare si vendeta chiar din partea emitentului, de izvor de conflicte sociale, subiective si interminabile intre membrii societății.

OUG 24/2008 si legea 293/2008 sunt excesive in raport cu scopul urmărit si instituie fara rezerve o prezumție de vinovăție colectiva si declarata chiar in preambul, dar si in formele de publicitate publica, ori o asemenea abordare are caracter ilicit, aspect ce trebuie sa înceteze prin declararea ca neconstitutionale a acestora.

Abordările din hotărârile CEDO, considera ca nici conținutul, contextul istoric si nici experiența României nu justifica necesitatea unei ingerințe de genul celor promovate in OUG 24/2008 si legea 293/2008, de vreme ce asemenea activități au fost si sunt desfășurate in toate statele lumii si cele europene semnatare ale CONVENȚIEI.

Pentru aceste considerente si cele prezentate anterior solicita sa sesizarea CURȚII CONSTITUȚIONALE, competenta sa judece aceasta excepție a neconstitutionalitatii OUG 24/2008 si legea 293/2008.

Având in vedere ca, prin conținutul lor, dispozițiile legale analizate mai sus, sunt inseparabile de întregul sistem normativ al OUG 24/2008 si ale legii 293/2008, apreciaza ca ambele reglementari sunt neconstitutionale in ansamblul lor, au un scop contrar Constituției, a Declarației Universale Drepturilor Omului, a Convenției Europene Pentru Apărarea Drepturilor Omului si a Libertăților Fundamentale, precum si a scopului declarat, motiv pentru care in temeiul art. 146 lit. d) si al art. 147 al.4)

din CONSTITUȚIE, precum și ale art. 1-3, art. 11 al 1) lit. A. d), art. 29 și art. 31 al 2) din legea 47/1992 modificată ;

PE FOND, pârâtul indică următoarele:

Cererea este netemeinică și nefundată, iar reglementarea specială este tendențioasă, anacronică, defăimătoare la adresa oricărui fost sau actual militar și a oricărui cetățean ce a contribuit la apărarea siguranței naționale.

Cererea încalcă, la rândul ei, drepturile și libertățile fundamentale prevăzute de Constituție dar și de CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE.

Înscrisurile prezentate de reclamant nu conferă nimic concludent din care să rezulte că paratul ar fi comis vreă faptă penală sau care ar putea genera vreun fel de sancțiuni penale ori alte forme privative de libertate.

Arată pârâtul că întreaga documentație a reclamantului nu prezintă credibilitate, înscrisurile acestuia neavând caracter de probă certă, edificatoare din care să rezulte faptul că ar fi comis acte de terorism sau acte care să aibă caracter penal ori care să încalce cu adevărat drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Toate așa-zisele încălcări invocate de reclamanta sunt scoase din context, evitând încadrarea aspectelor în aliniatele următoare ale articolelor invocate ca fiind încălcări, deoarece alineatele 2 prevăd excepțiile legislative care NU CONSTITUIE ÎNCALCĂRI ALE DREPTURILOR OMULUI.

Documente ca cele prezentate de reclamant în acțiunea sa nu au nici o relevanță sau credibilitate și confirmă că paratul ar fi încălcat în nume propriu vreun drept din cele cuprinse în acțiune.

Reclamanta nu a făcut nici o dovadă la dosar privind legalitatea activității de apărare națională, care să permită instanței să analizeze dacă ar fi comis vreă încălcare a legii în activitățile de apărare națională desfășurate.

OUG 24/2008 așa cum este modificată, nu ține cont de Constituție și de Convenție, are în continuare un caracter totalitar, instituind măsuri de terorizare continuă a cetățenilor statului român și instituie în continuare premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simplă participare la apărarea siguranței naționale, sub forma voluntară sau alta formă de angajare, conform legilor, fără vinovăție și fără existența vreunei fapte de încălcare a drepturilor omului.

Probele aflate la dosar nu sunt relevante, sunt scoase din context, sunt subiective, interpretate tendențios, fiind raportate trunchiat ca ingradiri la prevederile menționate în cererea introductivă, deși fiecare text de lege invocat de reclamanta are și aliniatul 2 care instituie derogări de la conținutul alin 1.

Constituția din 1965, în vigoare și în anul 1989 prevedea următoarele; -art 1 - România este republica socialistă, stat al oamenilor muncii, suveran, independent și unitar, -art 2- întreaga putere aparține poporului, -art 41 — apărarea patriei este o datorie a fiecărui cetățean, -art 54 - fidelitatea față de țară este sacră

Astfel art 5 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, la al 1 prevede; Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit cailor legale; Lit c. teza 2 al art 5 prevede și următoarea excepție neobservată de reclamant care schimbă total interpretarea acuzelor. „Când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să savârșească o infracțiune sau să fugă după savârșirea acesteia,, De asemenea, reclamantul nu a luat în interpretarea sa nici prevederile dispozițiilor al 2 ale articolelor 7, 8, 9, 10, 11, din aceeași CONVENȚIE, sau ale art 14, art. 17 din Convenție.

Activitățile desfășurate ca militar la acea vreme erau specifice tuturor forțelor armate și ale oricărui sistem de apărare națională, ele nereprezentând acte particulare sau individuale ale militarului.

Nu există nici o dovadă ca pârâțul l-ar fi determinat în vreun fel pe autorul cererii să comită vreo infracțiune și cu atât mai mult nu există nici o probă ca autorul ar fi fost arestat sau condamnat, ori i-ar fi fost afectată libertatea de acțiune.

Declarația Universală a Drepturilor Omului la art. 22 prevede - „orice persoană, în calitate sa de membru al societății, are dreptul la securitate socială, ea este îndreptățită ca prin efortul național și colaborarea internațională, ținându-se seama de organizarea și resursele țării să obțină realizarea drepturilor economice, sociale și culturale indispensabile pentru demnitatea sa și liberă dezvoltare a personalității sale. Împotriva autorului nu au fost luate măsuri represive de arestare sau condamnare, iar reglementările interne și cele internaționale nu au fost încălcate de pirlit. Presupoșele „limitări,, așa cum le arată reclamanta se încadrează obiectiv în excepțiile prevăzute de CONVENȚIE, măsurile fiind necesare pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Art. 15 din CONVENȚIE prevede; „în caz de război sau de alt pericol public ce amenința viața națiunii, orice stat poate lua măsuri care derogă de la obligațiile prevăzute de prezenta convenție, în măsura strictă în care situația o cere. Cererea reclamantului favorizează discriminarea pârâțului dar și a altor zeci de mii de cetățeni romani aflați în situații similare, supuși la sancțiuni colective aspect interzis de art. 14 din Convenție dar și de OUG 137/2000 modificată, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, ori pe cele ale art. 16 din Constituție.

Pârâțul motivează că afirmarea de către reclamanta ca ar fi făcut acte de teroare împotriva cetățenilor țării sau politică politică este deja o încălcare a CONSTITUȚIEI dar și a CONVENȚIEI pentru apărarea Drepturilor Omului, fiind încălcată prezumția de nevinovăție și expunerea persoanei mele dar și a celorlalți militari în rezerva sau activi la sancțiuni colective.

Conținutul OUG 24/2008 este un act de instigare socială care duce la creerea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv prin punerea apelativelor de politică politică, terorist împotriva cetățenilor țării și este neconstituțional iar în măsura în care nu este modificat în contextual respectării CONVENȚIEI pentru apărarea drepturilor Omului trebuie analizat sub aspect constituțional va genera în continuare încălcări ale CONVENȚIEI PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI.

Art 3 și 3 ind.I din OUG 137/2000 sancționează asemenea discriminări chiar contravențional și penal și nu este exclusă atragerea răspunderii statului român la CEDO pentru perpetuarea acestor discriminări. Militantismul public în cadrul unor partide politice publice, nu are nimic de-a face cu principiul care ridică protecția vieții private la rangul de drept fundamental. Reclamantul interpretează în mod periculos dreptul la viața privată, așa cum este precizat în acțiune prin nesocotirea celorlalte prevederi din același act „ art. 5. al I.lit c. teza 2, al.2 ale art 7, 8, 9, 10, art 14, art 15 al 1 din CONVENȚIA pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Culegerea informațiilor a fost/este o activitate riguros planificată și direcționată de serviciile de informații în baza unor instrumente specifice. Securitatea înlocmea anual un plan general de informații și, derivate din acesta, planuri de căutare a informațiilor pe profile (informații interne, contrainformații economice, contraspionaj,

contrainformații militare, antiterorism), pe probleme (legionară, iredentism, culte-secte, artă-cultură, contraspionaj țări N.A.T.O., contraspionaj țări socialiste etc.) și pe obiective (Uzinele „23 August”, întreprinderea de comerț exterior METALIMPORTEXPOR, Centrala Nucleară de la Cernavodă, Radioteleviziunea Română etc).

Constituția din 1965 a reglementat aproape întregul set de drepturi și libertăți fundamentale, mai puțin dreptul la libera circulație. În același timp, a stipulat expres că "Statul garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor. Nici o îngrădire a acestor drepturi și nici o deosebire în exercitarea lor pe temeiul naționalității, rasei, sexului sau religiei nu sunt îngăduite. Orice manifestări având ca scop stabilirea unor asemenea îngrădiri, propaganda naționalist-șovină, ațâțarea urii de rasă sau naționalitate sunt pedepsite prin lege" (art. 17).

Totodată, Constituția din 1965 a consfințit unele limitări ale exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale.

Din rațiuni politicianiste, legiuitorul comunist nu a reglementat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, sub incidența necesității apărării securității naționale, așa cum făcea Constituția din 1952 și cum o face în prezent Constituția României din 1991. Legea fundamentală în vigoare astăzi prevede că exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru apărarea securității naționale... Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Activitatea de informații poate avea consecințe incalculabile și importante în ceea ce privește securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii de drept și prevenirea infracționalității, valori ce sunt protejate în mod expres de articolele menționate, valori specifice oricăror sisteme sociale sau de drept.

Reclamantul este de rea credință în a prezenta cauza, prin pasaje subiective și scoase din context, fără a se raporta la baza legală în vigoare la acea dată.

Activitatea de informații poate avea consecințe incalculabile și importante în ceea ce privește securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii de drept și prevenirea infracționalității, valori ce sunt protejate în mod expres de articolele menționate, valori specifice oricăror sisteme sociale sau de drept.

Arată că, din materialele depuse de reclamant la dosar nu rezulta că paratul ar fi comis fapte care să contravină legislației în vigoare la acea dată.

Din examinarea acțiunilor întreprinse de parat, se demonstrează că din materialele întocmite de acesta nu rezulta îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, privind activitatea persoanei supravegheate. În aceste circumstanțe, supravegherea nu îndeplinește condiția impusă de art.2 lit.a) din O.U.G. nr.24/2008 privind desfășurarea de activități prin care s-au suprimat sau îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului.

În cazul de față, supravegherea s-a justificat prin natura activităților întreprinse de cei în cauză, fapte ce prezentau pericol social față de sistemul social, urmărindu-se un scop legitim de protejare a intereselor generale, economice și sociale ale statului român.

Faptele savirsite de persoanele menționate de CNSAS puteau genera savirsirea unor infracțiuni prevăzute de codul penal în vigoare la acea dată, situație în care statul avea prerogative legale de contracarare.

O astfel de abordare nu are legătură cu regimul comunist ci are în vedere apărarea intereselor generale ale statului român, care sunt prioritare intereselor private, acestea din urmă fiind subordonate intereselor naționale generale.

Arată pârâtul că apărarea intereselor economice ale unei țări reprezintă un scop legitim în orice sistem, motiv pentru care activitatea pârâtului nu poate fi circumscrisă scopului de susținere a puterii totalitar comuniste.

Parata a depus punct de vedere cu privire la excepțiile de procedura și, respectiv, de nelegalitate invocate de parat, solicitând respingerea acestora, iar în ceea ce privește sesizarea Curții Constituționale, a solicitat admiterea în parte a cererii de sesizare, numai în ceea ce privește articolele din OUG nr. 24/2008 pertinente în cauza.

Analizând mijloacele de probă administrate, Curtea reține:

1. Cu privire la excepțiile de procedura invocate de parat:

Excepțiile necompetenței materiale și teritoriale a instanței urmează a fi respinse întrucât nu sunt întemeiate. Aceasta întrucât însuși legiuitorul a statuat expres, la art. 11 din OUG nr. 24/2008 că *acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se introduce la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.*

Excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei este neîntemeiată și urmează să fie respinsă. Astfel după cum a reținut și Curtea Constituțională în decizia nr. 1380/26.10.2012 legitimarea procesuala a CNSAS de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a paratului este, de asemenea, neîntemeiată. Dincolo de aspectele care țin de natura unor apărări de fond invocate de fapt de parat pe calea acestei excepții (și care vor face obiectul analizei pe fond), Curtea constată că este data calitatea procesuala pasivă, de însuși legiuitorul, acelei persoane care a făcut obiectul *verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), este indicată de direcția de specialitate în nota de constatare (aprobata de Colegiul CNSAS) cu privire la existența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.* Or, în cauza, aceasta etapă administrativă fiind parcursă, paratului i se conferă și calitatea procesuala pasivă în prezentul litigiu.

Excepția inadmisibilității acțiunii este, de asemenea, neîntemeiată, dat fiind faptul că promovarea acțiunii în constatarea calității de lucrător al Securității nu presupune atacarea în contencios administrativ a unor acte de comandament cu caracter militar, pe calea acțiunii respective nu se urmărește anularea unor astfel de acte, ci exclusiv reținerea calității de lucrător al Securității.

Excepția de „abuz de reglementare juridică”, de asemenea, nu este întemeiată. Întrucât pe calea respectivei excepții se critică de către pârât întreaga reglementare a activității CNSAS, motivarea Curții asupra acestei excepții (veritabilă apărare de fond) se regăsește în opinia Curții asupra excepției de neconstituționalitate invocate de parat (argumentele fiind, asadar, comune).

2. Excepția de nelegalitate a art. 37 alin. 3 din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS adoptat prin Hotărârea nr. 2/18.12.2008 a CNSAS este, de asemenea, neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

Potrivit art. 37 alin. 3 din Regulament „(1) Hotărârea judecătorească irevocabilă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și se pune la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. (2) Publicarea se face cu respectarea confidențialității informațiilor privind terțele persoane”.

Excepția de nelegalitate invocată de pârât este fundamentată pe argumentul că „Atât în OUG 24/ 2008, cât și în Legea 293/ 2008 nu este prevăzută mențiunea <și se pune la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității”. Pentru ca apoi pârâtul să concluzioneze: „Această mențiune adaugă la lege, motiv pentru care acest articol 37. alin. 3) este nelegal.”.

Cu privire la susținerea pârâtului Curtea retine că aceasta este eronată, mențiunea despre care se afirmă că adaugă la lege se regăsește în conținutul prevederilor OUG 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008.

Astfel, art. 12 din OUG 24/ 2008 are următorul conținut: „(1) Hotărârea judecătorească irevocabilă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și se pune la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. (2) Publicarea se face cu respectarea confidențialității informațiilor privind terțele persoane.”. Or, de aici rezulta ca art. 37 din Regulament este corespondentul art. 12 din OUG nr. 24/2008, astfel că excepția urmează a fi respinsă ca neintemeiată.

3. Pe fondul cauzei se rețin următoarele:

Așa după cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatate nr. DI/1/272/14.02.2012, precum și al înscrisurilor atașate acțiunii, pârâtul, având gradul de căpitan în cadrul Inspectoratului Județean de Securitate Bacău, Serviciul 1, a participat activ la urmărirea unei persoane, fost condamnat la 5 ani închisoare în 1948 pentru activitate legionară. Astfel, ca urmare a supravegherii informative desfășurate de organele de securitate, a fost identificat în anturajul urmăritului numitul D.P., semnalat ca și colportor al știrilor transmise de posturile de radio reacționare și cu comentarii cu conținut denigrator la adresa politicii economice a partidului. Fiind cercetat în legătură cu aceste aspecte a recunoscut faptele de care fusese acuzat, susținând că a audiat emisiunile respective la domiciliul fostului condamnat politic, numitul A.I. Drept urmare, pârâtul, analizând situația creată propune avertizarea ambelor persoane implicate. În urma aprobării propunerii, respectivii au fost avertizați la data de 16.01.1989, respectiv la data de 19.01.1989. Domnul D.P. a fost avertizat la sediul organelor de securitate, iar domnul A.I. a fost avertizat la sediul Postului de Miliție Mărgineni.

O situație similară se regăsește și în dosarul I 2822, în care pârâtul, cpt. în cadrul I.J. Bacău, Serviciul 1, a propus urmărirea prin mapă de verificare a unei persoane semnalate că denigrează politica partidului în discuțiile purtate cu persoane din anturajul său. Din acest motiv pârâtul a propus ca pe parcursul urmăririi informative respectivul să fie încadrat cu sursa <MONICA> și să se efectueze investigații complexe la domiciliul și la locul de muncă al acestuia. Aceste propuneri au și fost realizate așa cum rezultă din documentele ce se regăsesc în dosarul I 2822, f. 9 și 10.

Aceeași situație și în cazul urmăririi numitei P.E. pentru faptul că a participat la evenimentele din Brașov - 1987. Și în acest caz pârâtul a considerat că trebuie deschisă mapă de verificare, în cadrul căreia, respectiva va fi pusă în filaj, va fi

încadrată informativ cu sursa <ARDELEANU> și, nu în ultimul rând îi vor fi interceptate atât convorbirile telefonice cât și corespondența - dosar I 3371, f. 2, 6, 8.

În plus, Curtea constata ca definiția legală a noțiunii de lucrător nu presupune situațiile în care respectivele persoane (ofițeri, subofițeri) încălcau întregul sistem juridic în vigoare înainte de 1989, ci doar cazurile în care aceștia suprimau sau îngreădeau drepturi și libertăți fundamentale ale omului. Din punct de vedere al legiuitorului, este irelevant dacă aceste încălcări sau limitări aveau susținere legală sau regulamentară. Altfel spus, un angajat al Securității care respectând instrucțiunile din acea vreme ar fi instrumentat un dosar încălcând, pe motive politice, drepturi și libertăți fundamentale stipulate de Constituția de la acea dată, precum și de pactele internaționale, la care România era parte, respectivul se înscria în sfera lucrătorilor Securității, în sensul OUG nr. 24/2008 cu modificările și completările ulterioare.

Nu pot fi reținute apărările pârâtului în sensul că a desfășurat activitățile respective în deplină conformitate cu legea și cu ordinele primite, întrucât rațiunea adoptării legislației privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și consecințele hotărârilor judecătorești pronunțate în urma parcurgerii procedurilor prevăzute de O.U.G. nr.24/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr.293/2008 este arătată chiar în preambulul O.U.G. nr.24/2008, în care se arată că „în perioada de dictatură comunistă, cuprinsă între 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, puterea comunistă a exercitat, în special prin organele securității statului, parte a poliției politice, o permanentă teroare împotriva cetățenilor țării, drepturilor și libertăților lor fundamentale”.

Rezultă fără echivoc că rațiunea adoptării acestui act normativ derivă din necesitatea cunoașterii de către membrii unei societăți postcomuniste a fostului regim totalitar, depășirii nivelului organizatoric, intelectual și moral impus de un sistem caracterizat prin structuri și moduri de gândire inadecvate, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, creării unei culturi politice autentice și a unei societăți civilizate, verificării *a posteriori* a comportamentului persoanelor care în prezent, candidează pentru sau după caz, ocupă demnități ori funcții publice (aflându-se în situația de a fi garanții Constituției și ai democrației) sau dețin titluri care implică o dimensiune morală primordială, legea neavând un scop punitiv și neinstituind o responsabilitate penală a celor în privința cărora se va constata că au fost lucrători sau colaboratori ai Securității.

În esență, sub aspectul care interesează în cauză, OUG nr.24/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, urmărește scopul de deconspirare, indicat în preambul, a persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarului întocmit de Securitate, sau au efectuat activitățile prevăzute de actul normativ, prin consemnarea publică – publicarea în Monitorul Oficial al României Partea a III-a, și punerea la dispoziția mijloacelor de informare în masă de către reclamantul C.N.S.A.S., în temeiul art.12 alin.1 din ordonanță, a celor care ocupă demnitățile sau funcțiile enumerate în art.3, precum și a celor care își manifestă intenția de a candida pentru alegerea sau numirea în aceste demnități sau funcții publice, actul normativ antrenând doar eventuale consecințe de ordin moral în privința celor care au încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale altora în perioada dictaturii comuniste.

În acest context rolul instanței judecătorești investite cu soluționarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător sau după caz, colaborator, al Securității, nu este acela de a stabili vinovații sau de a le aplica pedepse și de a le individualiza, instanța nerealizând o justiție retributivă, ci de a verifica, pe baza copiilor certificate de pe documentele aflate în arhiva reclamantului C.N.S.A.S. și eventual, a altor probe, întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege pentru existența calității în

discuție, rațiunea legii și rolul instanței fiind în acord cu principiile stabilite atât prin Rezoluția Adunării Parlamentare a Consiliului Europei nr.1096/1996, cât și prin jurisprudența C.E.D.O. ca expresie a celor mai înalte idei despre justiție și echitate (a se vedea hotărârea de Mare Cameră pronunțată la data de 16.03.2006 în cauza Zdanoka contra Letoniei; decizia de inadmisibilitate din 22.11.2001 în cauza Knauth contra Germaniei).

Din înscrisurile atașate dosarului rezulta că pârâtul, prin activitățile desfășurate, a îngrădit drepturile și libertățile fundamentale, garantate de legislația din acea vreme. Astfel, în speța dată, îngrădirea dreptului la viață privată s-a produs în momentul în care Securitatea a pătruns în intimitatea persoanelor urmărite prin încadrarea acestora cu rețeaua informativă și prin punerea în filaj a acestora. De asemenea, prin interceptarea abuzivă a trimiterilor poștale și a convorbirilor telefonice, s-a încălcat și dreptul la secretul corespondenței. Nu în ultimul rând, prin măsura avertizării dispusă pentru comentarii tendențioase la adresa politicii de partid, a fost îngrădit și dreptul la libertatea de exprimare.

În drept, Curtea constata ca sunt îndeplinite condițiile impuse de legiuitor prin art. 2 lit. a din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru a se putea constata calitatea de „lucrător al Securității”. Astfel, norma citată impune îndeplinirea următoarelor condiții pentru a se putea reține calitatea invocată:

1. Persoana să aibă calitatea de ofițer, inclusiv acoperit, sau subofițer al Securității în perioada 1945-1989. Or, în speța dată, această condiție este asigurată deoarece, pârâtul CHIRIAC Nicu a avut gradul de căpitan în cadrul Inspectoratului Județean de Securitate Bacău, Serviciul 1 (1987-1989).

2. În calitatea menționată la punctul 1 să fi desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului. Și această condiție este asigurată prin acțiunile expuse pe larg anterior. Așa cum se poate observa, toate măsurile întreprinse de către pârât au încălcat drepturi și libertăți fundamentale ale omului garantate prin legile în vigoare și la acea dată.

Așadar, fiind îndeplinite în cauză toate condițiile legale evocate anterior, Curtea apreciază că prezenta acțiune este întemeiată, urmând a o admite, în temeiul art.11 raportat la art.2 lit.a din OUG 24/2008, și a constata calitatea pârâtului de lucrător al Securității în sensul legii.

4. Cu privire la **exceptia de neconstituționalitate** invocata, se rețin:

În temeiul art. 29 al. 4 din Legea nr. 47/1992 va dispune sesizarea Curtii Constitutionale cu exceptia de neconstituționalitate a dispozițiilor art.2 lit.a), art.7, art.8, art.9 și art.11 din O.U.G.nr.24/2008.

Va respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art.2 lit.b), art.3, art.4 și art.5 din OUG nr.24/2008.

Curtea reține:

În fapt, examinând motivarea excepției ridicate, între prevederile art. 2 lit. b), 3,4 și 5 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008 și soluționarea cauzei nu există nicio legătură, dat fiind faptul că articolul atacat se referă la procedura de verificare a candidaților la funcția de președinte al României, a candidaților la alegerile generale, locale, și pentru Parlamentul European, precum și a persoanelor care ocupă anumite demnități și funcții în stat, iar autorul excepției nu se găsește în această situație. Astfel, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă sesizarea Curtii Constitutionale cu privire la art. 2 li b), 3,

4 și 5 din O.U.G. nr. 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la articolele 2 lit a, 7, 8, 9 și 11 din același act normativ, Curtea observă îndeplinirea cerinței formulate de art. 29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, în sensul existenței legăturii dintre prevederile atacate și soluționarea cauzei.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, opinia instanței este următoarea:

Cu privire la faptul că autorul excepției pretinde că noul cadru normativ nu ar elimina toate mecanismele neconstituționale constatate la vechea lege (și că instituția ar fi păstrat anumite atribuții cu caracter jurisdicțional), Curtea Constituțională a arătat, constant că noul cadru elimină în totalitate vechile contradicții cu principiile și prevederile constituționale.

În acest sens, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 1475/10.11.2009 (M Of. nr. 795/20.11.2009) a constatat că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr.24/2008 operează, pe de o parte, o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor constatate ca fiind „lucrătoare ale Securității” față de Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică, declarată neconstituțională prin Decizia nr.51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.95 din 6 februarie 2008, iar pe de altă parte, o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale (sublinierea noastră), ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității să fie supuse controlului instanțelor de judecată”.

De asemenea, autorul reține în mod greșit faptul că, prin constatarea calității de lucrător al Securității, s-ar urmări tragerea la răspundere juridică a persoanelor verificate și că actul normativ ar avea caracter retroactiv, sancționând persoanele vizate, pentru acte petrecute anterior apariției normei. În realitate, O.U.G. nr. 24/2008 nu conține prevederi cu caracter sancționator, astfel încât toate susținerile autorului se fundamentează pe o premisă cu totul falsă, fiind, prin urmare, lipsite de suport.

În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 267/24.02.2009 (M. Of. 225/06.04.2009), în sens contrar celor reținute de autorul excepției, arătând că actul normativ urmărește „scopul de deconspirare”. Prin aceeași decizie, Curtea a concluzionat că OUG. nr. 24/2008 „are ca finalitate exclusiv deconspirarea persoanelor /.../ prin consemnare publică a activității acestora, iar nu stabilirea vreunei răspunderi juridice”.

Singurul scop al O.U.G. nr. 24/2008, prin reținerea acestei calități, dar mai ales prin publicarea faptelor respectivelor persoane, este acela de a face cunoscută activitatea abuzivă a Securității, ca instituție. Se consideră că numai după reținerea calității de lucrător al Securității, în condițiile legii și cu garanțiile oferite celor vizați de procedura acțiunii în constatare, pot fi date publicității respectivele abuzuri. Aceasta, tocmai pentru respectarea drepturilor la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție. Alt scop - atragerea răspunderii juridice (penale sau de altă natură) - nu este urmărit de legiuitor.

Cu privire la respectarea garanțiilor procesuale oferite celor verificați, Curtea Constituțională a reținut prin Deciziile nr. 815 din 19 mai 2009 și nr. 600 din 5 mai 2011 că în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, potrivit art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și la soluționarea

cauzelor într-un termen rezonabil, ci constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art.21 alin.(3) din Constituție și a art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, procedura de judecată respectă principiile fundamentale privind oralitatea, contradictorialitatea, publicitatea și dreptul la apărare, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept”.

Față de pretinsa încălcare a prezumției de nevinovăție, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 267/24.02.2009 (M. Of. 225/06.04.2009), că în ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art.2 lit a) și ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.24/2008 nesocotesc prevederile art.23 alin.(11) din Constituție, Curtea constată că domeniul de aplicare a prezumției de nevinovăție vizează materia penală, respectiv situațiile în care fapta atribuită unei persoane are conotații penale, care angajează răspunderea penală a acesteia. Astfel, prezumția constituie suportul dreptului la apărare și, implicit, al drepturilor procesuale acordate învinuitului sau inculpatului, în cadrul procesului penal. Or, în condițiile în care procedura prin care se constată calitatea de lucrător al Securității se desfășoară potrivit regulilor procedurii civile și are ca finalitate exclusiv deconspirarea persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarelor întocmite de Securitate, prin consemnarea publică a activității acestora, iar nu stabilirea vreunei răspunderi juridice, Curtea constată că prevederile art.23 alin.(11) din Constituție, respectiv instituția prezumției de nevinovăție, nu este aplicabilă procesului declanșat în temeiul dispozițiilor ordonanței.

Cu toate acestea, deși prezumția nu cunoaște o consacrare expresă în materie civilă, legea asigură echilibrul procesual al părților în litigiu și dă expresie unui principiu fundamental al dreptului procesual - principiul aflării adevărului, statuat de art.129 alin.5 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia: "Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei vor putea ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc".

Cu privire la aceleași prevederi și analizând o motivare identică, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1477/10.11.2009 (M. Of. nr. 797/23.11.2009), a reținut că „nu au intervenit elemente noi” față de cele observate prin decizia anterior citată „de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză”.

Cu privire la pretinsa încălcare a principiului neretroactivității legii, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1512/17.11.2009 (M. Of. nr. 21/12.01.2010), a reținut că nu se poate reține o astfel de interpretare, câtă vreme „efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale”.

Privitor la preambulul actului normativ contestat, autorul consideră că formula folosită de legiuitor pentru a justifica necesitatea ordonanței de urgență, instituie „o adevărată sancțiune colectivă de calomnie și sistematizare, umilire și înjosire colectivă” pentru „orice cadru militar al Forțelor Armate al României care a lucrat înainte de 1990 în servicii de informații/.../”. În realitate, autorul ignoră constatarea unui adevăr istoric recunoscut atât pe plan național, cât și internațional, atât la nivelul percepției publice, cât și în lucrările istoricilor care au studiat perioada regimului

comunist. De asemenea, regimul comunist a fost condamnat oficial, atât în numele Statului Român, cât și prin Rezoluție a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Mai important, caracterul abuziv al vechiului regim - la care face referire preambulul atacat de către autorul excepției - este afirmat chiar la nivel constituțional.

Astfel, prevederile art. 1 alin. 3 al Legii Fundamentale consfințesc valorile constituționale supreme ale Statului Român care izvorăsc, potrivit acestor dispoziții, din spiritul tradițiilor democratice ale poporului român", dar și din idealurile „Revoluției din decembrie 1989”.

Or, din moment ce însăși Constituția stabilește ca fundament al organizării statale idealurile unei mișcări populare care s-a ridicat împotriva abuzurilor regimului comunist, este evident că Legea Fundamentală recunoaște implicit caracterul abuziv al acestui regim, iar preambulul atacat de autorul excepției nu face decât să răspundă acestei prevederi constituționale.

Mai mult, Revoluția din decembrie 1989, amintită de Legea Fundamentală ca bază a construcției constituționale actuale, s-a îndreptat în mod explicit împotriva fostei poliții politice. Astfel, Comunicatul către Țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale din 22 decembrie 1989 arăta că „se dizolvă toate structurile de putere ale clanului Ceaușescu” prin aceste structuri ale puterii totalitare înțelegându-se și poliția politică, fără de care nicio dictatură nu poate ființa. Câteva zile mai târziu, în același spirit, prin Decretul CFSN nr. 33 din 31 decembrie 1989, Departamentul Securității Statului era desființat .

Prin urmare, preambulul actului normativ nu vine în contradicție cu Legea Fundamentală, ci, dimpotrivă, în aplicarea prevederilor acesteia. În plus, prevederile art. 2 lit. a din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 293/2008 nu urmăresc reținerea unei vinovății colective față de toți foștii ofițeri de Securitate, cum încearcă să susțină autorul excepției, ci doar consemnarea publică (și nu atragerea răspunderii juridice) a celor care au contribuit la încălcarea unor drepturi fundamentale ale omului. Evident că eventuala neîndeplinire a celor două condiții puse de prevederile art. 2 lit. a împiedică reținerea calității de lucrător al Securității, indiferent de prevederile preambulului, care nu pot avea aplicare directă în analizarea fiecărui caz în parte și, prin urmare, nu impun niciun fel de orientare către admiterea acțiunii, cum susține autorul excepției.

De asemenea, au mai fost respinse excepții ce vizau norma în ansamblul său, prin Decizia nr. 815/19.05.2009 (M. Of. nr. 394/11.06.2009), dar și prin Decizia nr. 1502/10.11.2009 (M. Of. nr. 795/20.11.2009).

Relevante în raport cu excepția ridicată sunt și Decizia nr. 980/2009 (M.Of. nr. 572/17.08.2009), precum și Decizia nr. 1194/2009 (M.Of. nr. 749/04.112009).

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII HOTĂRĂȘTE

Respinge excepțiile invocate de pârât prin întâmpinare.

Respinge excepția de nelegalitate a art. 37 alin.(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS.

Admite acțiunea formulată de reclamantul **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității**, cu sediul în București, sector 3, str.Matei Basarab nr.55-57, în contradicție cu pârâtul **Chiriac Nicu**, cu domiciliul în Bacău, [redacted], județ Bacău.

Constată calitatea pârâtului **Chiriac Nicu**, nascut la data de 18.11.1955 in Calafat judetul Dolj, fiul lui Toma și Măndița, de lucrător al Securității.

Dispune sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art.2 lit.a), art.7, art.8, art.9 și art.11 din O.U.G.nr.24/2008.

Respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art.2 lit.b), art.3, art.4 și art.5 din OUG nr.24/2008.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare pe fondul cauzei.

Cu recurs în 48 de ore de la pronunțare cu privire la soluția de respingere a capătului de cerere privind sesizarea Curții Constituționale.

Pronunțată în ședință publică, azi, 01.10.2012.

PREȘEDINTE
FLORESCU CRISTINA MARIA

GREFIER
CONSTANTIN DOINA

Red./tehn.jud.F.C.M./4 ex.

